

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 219/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tos 30/2010 z 19. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2011 doručená sťažnosť Ing. J. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tos 30/2010 z 19. januára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej vyplýva, že 10. novembra 2006 samosudca Špeciálneho súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „špeciálny súd“) schválil dohodu o vine a treste z 20. októbra 2006 uzavretú medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obvineným (sťažovateľom) podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku vo veci spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že *«v presne nezistený deň v mesiaci január roku 2006 v priestoroch Fakulty... v B. počas opravy laboratórnych protokolov študentke M. S..., navrhol, že lepšia známka na zápočte sa dá vybaviť tak, že keď večer príde k nemu, otvorí si víno a budú sa „muchlovať“ a následne dňa 17. mája 2006 počas zápočtu menovanej povedal, že ju vyhodí zo zápočtu, ak nebude nič vedieť, a že za ním má prísť do jeho kancelárie dňa 18. mája 2006 medzi 12.00 h až 12.15 h, alebo v nasledujúcom období, v ktorom ju doskúša, pričom dňa 14. júna 2006 v čase od 16.20 h do 17.38 h v kancelárii číslo 230 na uvedenej fakulte, keď menovaná vedomostne nevyhovela požiadavkám na udelenie zápočtu, ju požiadal o poskytnutie sexuálneho rozptýlenia za získanie zápočtu, na čo sa menovaná zľakla a z kancelárie odišla a keď ju na schodoch dobehol, tak jej do výkazu o štúdiu na vysokej škole zapísal zápočet s hodnotením „dobre“...».*

V sťažnosti sťažovateľ najprv popisuje skutkové okolnosti predmetnej veci, pričom najmä uvádza:

«Poslucháčka Fakulty... v B. M. S. dňa 18. mája 2006 podala trestné oznámenie „na profesora predmetu Laboratórne práce z fyzikálnej chémie“ pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody. V tom okamihu anonymným „profesorom“ bol Ing. J. P.

Dňa 19. mája 2006 bol M. S. schválený status agenta. Polícia vyhotovila 5. júna 2006 obrazovo-zvukový záznam zo zápočtovej skúšky, ktorej sa z predmetu Laboratórne cvičenia z Fyzikálnej chémie II u Ing. J. P. podrobila agentka M. S. v kancelárii Ing. J. P. na katedre Fakulty... v B. M. S. v zápočtovej skúške neuspela. Na opakovanú zápočtovú skúšku konanú dňa 14. 6. 2006 o 16.00 hod. sa M. S. dostavila oblečená a upravená veľmi vyzývavo. Ing. J. P. počas zápočtového skúšania neustále sexuálne provokovala. Aj o

priebehu tejto udalosti polícia vyhotovila ďalší obrazovo-zvukový záznam, ktorý však v trestnom stíhaní ako dôkaz nikdy nepredložila. Na záver zápočtovej skúšky, keď poslucháčka fakulty vedomostne znovu nevyhovela požiadavkám na udelenie zápočtu, ju Ing. J. P. požiadal o poskytnutie sexuálneho rozptýlenia za získanie zápočtu. Poslucháčka - agentka vybehla s krikom z kancelárie Ing. J. P. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava z 28. júna 2006, sp. zn. ČVS: PPZ-125/BPK-B-2006 bolo proti Ing. J. P. vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného poriadku.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na pochybenia, ktorých sa podľa jeho tvrdenia mali dopustiť v jeho trestnej veci orgány činné v trestnom konaní a špeciálny súd. V tejto súvislosti najmä uvádza:

«Uzneseniu nepredchádzal výsluch podozrivého. Výsluch obvineného Ing. J. P. sa konal až 3. októbra 2006. Ing. P. sa nepriznal k spáchaniu trestného činu, pre ktorý bol obvinený.

Skutková podstata v uznesení sp. zn. ČVS: PPZ-125/BPK-B-2006 z 28. júna 2006 bola proti zákonnému zneniu rozšírená o slovné spojenie „alebo inú nenáležitú výhodu“. Týmto vyšetrovateľ policajného zboru uplatnil ako právnu normu vlastnú kombináciu platného znenia Trestného zákona spolu so vsuvkou zo zrušenej právnej úpravy. Postup policajného vyšetrovateľa vykázal znaky svojvôle porušujúcej čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, keď na trestnú vec aplikoval už zrušenú právnu úpravu, ktorú s platnou právnu úpravou skombinoval tak, že vznikla skutková podstata nezodpovedajúca platnej, ani zrušenej právnej úprave. Týmto postupom bol porušený aj čl. 49 Ústavy SR z dôvodu, že nie zákon, ale vyšetrovateľ Policajného zboru určil, aké konanie je trestným činom.

V trestnom konaní vykonáva nad úkonmi príslušníkov a vyšetrovateľov Policajného zboru dozor prokurátor, ktorý má právomoc zrušiť každé ich uznesenie a nahradiť ho vlastným. V okolnostiach prípadu prokurátor Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry nielen, že nezasiahol na ochranu základných práv sťažovateľa, ale dokonca si osvojil od vyšetrovateľa Policajného zboru protiprávnu a s Ústavou SR nezlučiteľnú formuláciu skutkovej podstaty na uzavretie dohody o vine a treste. Sťažovateľ, ktorý nemá právnické vzdelanie, bol v trestnom konaní zastúpený advokátom, ktorý mu odporučil

uzavrieť s prokurátorom Špeciálnej prokuratúry dohodu o vine a treste, sp. zn. VII/2 Gv 286/06-56, ktorej podstatou bolo spáchanie trestného činu prijímania úplatku podľa platnej právnej úpravy rozšírené o slovné spojenie „alebo inú nenáležitú výhodu“ pochádzajúce zo zrušenej právnej úpravy. Takto znovu došlo k porušeniu ochrany zaručenej sťažovateľovi čl. 49 a čl. 50 ods. 6 Ústavy SR.

Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 10. novembra 2006 rozsudkom sp. zn. BB-3 Tš 30/06-124 podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku schválil dohodu o vine a treste medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry GP a obvineným Ing. J. P. z 20. októbra 2006, sp. zn. VII/2 Gv 163/06-44. Špeciálny súd vyslovil, že Ing. J. P. v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal inú nenáležitú výhodu, čím spáchal zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona. Rozsudok sa stal právoplatným a vykonateľným 10. novembra 2006. Samosudca Špeciálneho súdu rozsudkom z 10. novembra 2006 schválil dohodu o vine a treste tak, ako mu ju predložil prokurátor Špeciálnej prokuratúry. Špeciálny súd priznal právny účinok dohode o vine a treste za spáchanie trestného činu, ktorý nenaplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa platnej a účinnej právnej úpravy.»

Dňa 14. mája 2010 sťažovateľ podal špecializovanému trestnému súdu sťažnosť na postup špeciálneho súdu a žiadosť o obnovu konania, pričom sťažnosť doplnil o fakty a argumenty v podaní nazvanom „Dodatok k žiadosti o obnovu konania“ z 26. júna 2010. Špecializovaný trestný súd uznesením č. k. BB-3 Nt 2/2010-134 IČS: 9510100061 z 15. júla 2010 žiadosť o povolenie obnovy konania zamietol; proti označenému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza, ako bolo o tejto sťažnosti rozhodnuté. Ústavný súd z vyžiadanej spisovej dokumentácie zistil, že sťažnosťou napadnuté uznesenie potvrdil najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 27/2010 z 30. augusta 2010.

Zo sťažnosti, ako aj spisovej dokumentácie vyplýva, že 20. septembra 2010 sťažovateľ doručil špecializovanému trestnému súdu podanie označené ako „opakovaná žiadosť o obnovu konania“, o ktorej tento súd rozhodol uznesením č. k. BB-4 Nt 3/2010-3 IČS: 9510100139 zo 7. októbra 2010 tak, že (opakovaný) návrh na povolenie obnovy konania zamietol z dôvodu, že nezistil podmienky na obnovu konania podľa § 399 ods. 4

Trestného poriadku. Sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu špecializovaného trestného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tost 30/2010 19. januára 2011 tak, že ju zamietol (uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 1. februára 2011).

Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že vo svojom návrhu na obnovu konania «... ako novú skutočnosť o. i. uviedol aj to, že počas celého dokazovania mu nebola preukázaná vina v kauze M. S., že sa ku spáchaniu skutku „nedoznal“ (dôkaz č. 6: Sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu určená na Najvyšší súd SR, s. 3, bod 8).

Podľa § 334 ods. 1 Trestného poriadku: „Súd môže rozhodovať len o skutku, jeho právnej kvalifikácii, primeranosti trestu, ochrannom opatrení vo vzťahu k obvinenému, ako aj o výroku na náhradu škody v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ak obvinený odpovedal na všetky otázky „áno“.

Nepreskúmame splnenia podmienky priznania k spáchaniu trestného činu Špeciálnym súdom v okolnostiach prípadu má povahu novej skutočnosti vo význame § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd prehliadol alebo nepriznal právny účinok „predtým neznámej skutočnosti“ neexistencii priznania sťažovateľa k spáchaniu trestného činu, hoci ide o conditio sine qua non rozhodnutia o návrhu na dohodu o vine a treste podľa § 334 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ nenamieta porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru samou skutočnosťou, že Slovenská republika vniesla do svojho Trestného poriadku dohodu o vine a treste. Sťažovateľ namieta, že v okolnostiach jeho prípadu pristúpil na dohodu o vine v dôsledku donútenia, ktorému bol vystavený. Sťažovateľ nebol podrobený bitke ani inej forme fyzického násilia. Sťažovateľ bol vystavený psychickému nátlaku, predovšetkým zo strany svojho advokáta, ktorý spolupracoval s políciou bez toho, aby sa o tom sťažovateľ včas dozvedel. Sťažovateľ pokladá psychický nátlak a psychickú manipuláciu za také správanie, ktoré má povahu donútenia porušujúceho čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Pre vznik sťažovateľovej právnej zodpovednosti platí interpretačná zásada neznalosť zákona neospravedlňuje. Poskytovanie právnej pomoci advokátom nemožno založiť na zásade neznalosť zákona neospravedlňuje. Povinnosťou advokáta je poznať relevantnú právnu úpravu a na jej základe uplatniť všetky práva priznané právnym poriadkom osobe, ktorej poskytuje právnu pomoc.

Podľa druhej vety § 117 ods. 2 Trestného poriadku: „Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.“

V okolnostiach prípadu agentka M. S. konala iniciatívne, sexuálne provokovala sťažovateľa, a tak ho navádzala, aby od nej vyžadoval sexuálne služby, ktoré boli príčinou pre vedenie trestného stíhania proti sťažovateľovi.

Sťažovateľ nepatrí k zákonom taxatívne určeným verejným činiteľom (§ 128 ods. 1 Trestného zákona), ani k zahraničným verejným činiteľom podľa § 128 ods. 2 Trestného zákona, čo znamená, že agentka M. S. porušila ustanovenie druhej vety § 117 ods. 2 Trestného poriadku pri usvedčovaní sťažovateľa.

Pri zadovážovaní dôkazov proti sťažovateľovi prostredníctvom vyhotovovania obrazovo-zvukových záznamov zo stretnutí sťažovateľa s agentkou M. S. sa nepreukázalo, že použitie informačno-technických prostriedkov sa udialo v súlade s § 114 Trestného poriadku.

Advokát zvolený sťažovateľom tieto okolnosti nikdy nenamietol. Ba čo viac, bez námietky ponechal aj zásadný omyl v právnej kvalifikácii skutkovej podstaty zločinu, pre ktorý bol sťažovateľ stíhaný. Ustanovený advokát ponechal bez vznesenia námietky aj skutočnosť, že jeho klienta stíhali za trestný čin, ktorý podľa platného Trestného zákona neexistuje, a že o vine a treste pre sťažovateľa rozhoduje Špeciálny súd, ktorého príslušnosť pre konanie sa podarilo vykonštruovať iba pomocou „vytvorenia“ skutkovej podstaty „skrížením“ platného a zrušeného trestného zákona.

V rozsahu, v ktorom sa advokát zastupujúci sťažovateľa dopustil chýb pri uplatňovaní práv tohto svojho klienta a s prihliadnutím na právny účinok, ktorý tieto chyby majú pre sťažovateľa, ide o chyby ktoré majú za následok, že v okolnostiach prípadu sťažovateľovo základné právo na obhajobu prostredníctvom obhajcu (čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru) bolo porušené v kvalite predpísanej § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, lebo bolo porušené zásadným spôsobom.

V okolnostiach prípadu sa sťažovateľom zvolený obhajca dopustil radu chýb, ktoré boli očividné. Zo zásady iura novit curia nemožno vyvodit' iné, ako konštatovanie, že chyby, ktorých sa sťažovateľov obhajca dopustil, Špeciálny súd pri schvaľovaní dohody o vine

a treste nesmel prehliadnuť, ani ich nesmel kvalifikovať ako postup súladný so zákonom. V materiálnom právnom štáte musí byť vylúčené také súdne konanie, v ktorom súd striehne na chyby účastníka konania alebo jeho obhajcu a len čo sa chyba udeje, súd ju bez upozornenia zneužije proti účastníkovi konania. Sťažovateľ v súvislosti s postupom Špeciálneho súdu ako skutočnosť predtým neznámu podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku namietol hrubé zneužitie právneho inštitútu pristúpenia k dohode o vine a treste (dôkaz č. 1: kópia sťažnosti zo 14. 5. 2010, s. 1).

Nedobrovoľnosť pristúpenia k dohode o vine a treste pod vplyvom manipulácie s právnou pomocou poskytovanou advokátom Mgr. P. sťažovateľ namietol v Dodatku k žiadosti o obnove konania ako ďalšiu predtým neznámu skutočnosť podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

V okolnostiach prípadu sťažovateľ namietol porušenie svojho základného práva, resp. ľudského práva v trestnom konaní v príčinnej súvislosti s radom nových skutočností a na ich základe žiadal o obnovu konania. Najvyšší súd SR nesprávne právne posúdil sťažovateľov návrh, nevysporiadal sa dostatočne s podstatou sťažovateľových námietok a v príčinnej súvislosti s chybami v postupe rozhodol o zamietnutí sťažovateľovho návrhu na obnovu konania. Porušenie namietnutých práv je „výsledkové“, lebo nie je napravitel'né ani odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu. K pokračovaniu ochrany základných a ľudských práv sťažovateľa môže dôjsť až po zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tost 30/2010 Ústavným súdom SR.».

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ľudským právom na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Ing. J. P. v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Tost 30/2010 zo dňa 19. januára 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 30/2010 zo dňa 19. januára 2011 sa ruší. Vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi za porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a za porušenie jeho ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd primerané finančné zadosťučinenie 1.200,- euro. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť toto zadosťučinenie do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,17 euro, ktorú je súd povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. D. do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu na jeho účet.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2010 z 19. januára 2011, preto sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa o nedostatočnom vysporiadaní sa najvyššieho súdu s jeho námietkami a nesprávnom právnom posúdení jeho návrhu na obnovu konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná.

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B uviedol, že „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné,

a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Zo sťažnosti a z príloh pripojených k nej vyplýva, že samosudca v tom čase existujúceho špeciálneho súdu rozsudkom č. k. BB-3 Tš 30/06-124 z 10. novembra 2006 (deň nadobudnutia právoplatnosti, pozn.) podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) a sťažovateľom z 20. októbra 2006. Na základe rozsudku schvaľujúceho túto dohodu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol v súlade s § 39 ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu v trvaní piatich rokov.

Sťažovateľ podal 18. mája 2010 špecializovanému trestnému súdu žiadosť o povolenie obnovy konania, ktorá bola uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 Nt 2/2010 z 15. júla 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 27/2010 z 30. augusta 2010 zamietnutá.

Dňa 20. septembra 2010 doručil sťažovateľ špecializovanému trestnému súdu podanie označené ako „*Opakovaná žiadosť o obnovu konania*“, o ktorom tento súd rozhodol uznesením č. k. BB-4 Nt 3/2010-3 zo 7. októbra 2010 tak, že opakovaný návrh na povolenie obnovy konania zamietol. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti označenému uzneseniu špecializovaného trestného súdu rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením tak, že ju zamietol.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit' tieto podstatné námietky sťažovateľa:

1. sťažovateľ bol odsúdený za spáchanie trestného činu, „*ktorý nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa platnej a účinnej právnej úpravy*“ (ďalej len „námietka č. 1“),

2. sťažovateľ pristúpil na dohodu o vine a treste v dôsledku donútenia, ktorému bol vystavený, a to predovšetkým vo forme psychického nátlaku „zo strany advokáta, ktorý spolupracoval s políciou bez toho, aby sa o tom sťažovateľ včas dozvedel.“ (ďalej len „námietka č. 2“).

Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľa, že najvyšší súd sa v namietanom uznesení „nevysporiadal dostatočne s podstatou sťažovateľových námietok a v príčinnej súvislosti s chybami v postupe rozhodol o zamietnutí sťažovateľovho návrhu na obnovu konania“, ústavný súd v ďalšom preskúmal, či tvrdenie sťažovateľa je dôvodné.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu okrem iného vyplýva, že „skutočnosti, ktoré vo svojej sťažnosti uvádza odsúdený nie sú skutočnosťami novými, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení s ostatnými skutočnosťami privodiť zmenu rozhodnutia. Súd má za to, že s námietkami odsúdeného, ktoré uvádza vo svojej sťažnosti sa už v potrebnej miere vysporiadal Špecializovaný trestný súd pri prvom rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania, sp. zn. BB - 3Nt 2/2010, čo svojím rozhodnutím potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 5 Tost 27/2010.“

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nedostatočného oboznámenia sa špecializovaného trestného súdu s návrhom na obnovu konania najvyšší súd v namietanom uznesení uviedol, že „Najvyšší súd nezistil žiadne procesné pochybenia v rámci konania o žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania a rozhodnutie samosudcu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, JUDr. T., považoval za správne a s jeho závermi sa plne stotožnil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval sťažnosť odsúdeného Ing. J. P. za nedôvodnú a ako takú ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.“

Vzhľadom na odôvodnenie najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 Nt 3/2010 zo 7. októbra 2010, na ktoré potvrdzujúce napadnuté uznesenie najvyššieho súdu odkazuje, a rovnako tak aj na uznesenie

najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 27/2010 z 30. augusta 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 Nt 2/2010 z 15. júla 2010 o zamietnutí pôvodného (v poradí prvého) návrhu sťažovateľa na obnovu konania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09) a týkali sa tej istej veci.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. BB-4 Nt 3/2010 zo 7. októbra 2010 okrem iného uviedol:

„Na základe opakovanej žiadosti o povolenie obnovy konania odsúdeného Ing. J. P. zo dňa 15. 09. 2010 po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu pôvodne vedeného konania sp. zn. BB-3TŠ 30/2006, ako aj konania pod sp. zn. BB-3Nt 2/2010 dospel samosudca k záveru, že návrh odsúdeného Ing. J. P. uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté a návrh zo dňa 15. 09. 2010 je len jeho opakovaním. Ing. J. P. v opakovanom podnete zo dňa 15. 09. 2010 neuviedol žiadne iné nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by neboli predmetom skúmania v predchádzajúcom konaní o povolenie obnovy konania, a kedy bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Preto postupom podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy konania zamietol.“

Najvyšší súd v podstatnej časti uznesenia sp. zn. 5 Tost 27/2010 z 30. augusta 2010 uviedol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa založenou na závere, že v tejto posudzovanej veci neboli zistené žiadne konkrétne skutočnosti svedčiace len pre podozrenie, že k uzavretiu dohody o vine a treste došlo pod hrubým psychickým nátlakom zo strany bývalého obhajcu odsúdeného Ing. J. P. Práve naopak, vzhľadom na časový úsek, ktorý odvtedy uplynul a rovnako tak aj vzhľadom

na doposiaľ neúspešne produkované argumenty v rôznych podaniach a podnetoch, sa uvedená konštrukcia odsúdeného Ing. J. P. javí ako vyslovene účelová. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky už len ďalej odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom samosudca Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, veľmi podrobne precizoval konkrétne dôvody, pre ktoré uvedenej konštrukcii odsúdeného Ing. J. P. neuveril.

Zákonným a veľmi zrozumiteľným spôsobom sa samosudca Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, vyrovnal aj s druhou v poradí uplatnenou námietkou odsúdeného Ing. J. P., pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v tomto prípade sa s touto argumentáciou stotožnil, a preto na ňu v plnom rozsahu len odkazuje.

Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani žiadne procesné pochybenia v rámci konania o žiadosti odsúdeného Ing. J. P. o povolenie obnovy konania ani porušenie, resp. obmedzenie uplatnenia jeho práv na obhajobu v rámci tohto konania.“

Vzhľadom na závery tak najvyššieho súdu, ako aj špecializovaného trestného súdu v ďalšom ústavný súd poukazuje na podstatnú časť odôvodnenia uznesenia špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 Nt 2/2010 z 15. júla 2010, ktorým bol zamietnutý pôvodný návrh sťažovateľa na obnovu konania.

Špecializovaný trestný súd v označenom uznesení v súvislosti s námietkou č. 1 predovšetkým uviedol:

«V návrhu, ktorý podpísal tak Ing. J. P., ako aj jeho manželka Ing. K. P., navrhovatelia uvádzajú, že „v rozpore s článkom 49 Ústavy Slovenskej republiky právna veta v predmetnom rozsudku bola vykonštruovaná, pretože samosudca JUDr. G. tu uplatnil rozširujúci výklad § 329 ods. 1 Trestného zákona, kde zákonná definícia skutkovej podstaty zločinu úplatkárstva bola dotvorená vlastnou podmienkou inej nenáležitej výhody, ktorá bola vložená do § 329 ods. 1 platného a účinného Trestného zákona tak, že bola prevzatá z § 160 zrušeného Trestného zákona“. Okrem vytknutia tejto chyby podľa názoru navrhovateľov vyšli najavo ďalšie skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie vo veci...»

Samosudca Špecializovaného trestného súdu si tiež vyžiadal stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR k doteraz podaným podnetom na podanie dovolania a odpoveď predsedu Špecializovaného trestného súdu JUDr. O. K. na sťažnosť obvineného v zmysle zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich. Ministerstvo spravodlivosti SR samosudcovi oznámilo, že navrhovateľ podával viacero podnetov na podanie dovolania a sťažností na postup rôznych orgánov, pričom ministerstvo dospelo k záveru, že vo veci nie sú splnené zákonné podmienky na podanie dovolania, ani iného postupu, ktorého výsledkom by mohla byť zmena právoplatného rozsudku a dovolanie ani v budúcnosti podávať nebude. Predseda Špecializovaného trestného súdu sťažnosť sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

Už na tomto mieste zdôvodnenia uznesenia je potrebné uviesť, že ani samosudca vybavujúci toto podanie nepochybuje o tom, že v prípade rozsudku zo dňa 10. novembra 2006 došlo k chybnjej citácii právnej vety, kedy miesto termínu „úplatok“ bol chybnje použitý termín „iná nenáležitá výhoda“. Zhodne s názormi vec doteraz vybavujúcich orgánov sa však aj samosudca rozhodujúci o tomto návrhu domnieva, že toto pochybenie v konečnom dôsledku nemalo absolútne žiadny vplyv na zákonnosť a legitímnosť následkov, ktoré sú spojené s protiprávnym konaním popísaným v ustanovení § 329 ods. 1 Trestného zákona. K tejto problematike je potrebné len stručne uviesť, že pojem iná nenáležitá výhoda je dnes zahrnutý pod definíciu pojmu úplatku v ustanovení § 131 ods. 3 Trestného zákona.

V zmysle tohto ustanovenia úplatkom sa rozumie vec, alebo iné plnenie majetkovej, či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok, pričom zo skutkovej vety rozsudku jednoznačne vyplýva, že „poskytnutie sexuálneho rozptýlenia za získanie zápočtu“ je plnením nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok, a teda úplatkom. Treba ešte dodať, že ak by aj uvedené pochybenie bolo dôvodom na nápravu prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov, z povahy veci vyplýva, že do úvahy by prichádzalo iba dovolanie, nakoľko nejde o „skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie vo veci“.»

K námietke č. 2 špecializovaný trestný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. BB-3 Nt 2/2010 z 15. júla 2010 predovšetkým uviedol:

«Na verejnom zasadnutí, predmetom ktorého bolo konanie o návrhu Ing. J. P. na povolenie obnovy konania, obvinený opätovne predložil množstvo príloh a v podstate zmenil hlavný dôvod, na základe ktorého by podľa jeho názoru malo dôjsť k obnove konania. Tvrdil, že dohoda je nezákonná, pretože ju uzatvoril pod obrovským psychickým tlakom. Nátlak na neho vyvíjal jeho vtedajší obhajca Mgr. P. V čase konania súdu dňa 10. novembra 2006 však toto nevedel dokázať.

Pri svojom výsluchu uviedol, že „manželka potom prišla na ten nátlak“, a to potom, čo bol už druhýkrát na psychiatrickom liečení. Z tohto dôvodu aj vypovedal plnú moc Mgr. P. V tom čase už bol trestne stíhaný aj v konaní, ktoré sa dnes vedie pred Okresným súdom Bratislava I. pod číslom 5 T 124/2008 za trestný čin sexuálneho násillia podľa § 200 Trestného zákona, ktorý sa týka poškodenej A. B. Na obhajcu Mgr. P. spoločne s manželkou podali aj trestné oznámenie aj sťažnosť. Podľa jeho názoru však tieto veci „doteraz neboli vybavené“. Ďalej navrhovateľ tvrdil, že medzi jeho vtedajším obhajcom Mgr. P. a vyšetrovateľom JUDr. K. existovala „vzájomná korupčná dohoda“, pričom na upresnenie tohto korupčného vzťahu uviedol „to bolo vzájomné“. Súdu predložil viaceré dokumenty, ktoré on považuje za dokumenty súdu skôr neznáme, a ktoré by mohli privodiť iné rozhodnutie vo veci...

Predovšetkým je potrebné uviesť, že účelom inštitútu dohody o vine a treste je tzv. dohodnutá spravodlivosť, v rámci ktorej má súd obmedzené možnosti zaoberať sa skutkovým stavom veci. V zmysle § 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku súd môže návrh dohody o vine a treste odmietnuť len ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná (ustanovenie § 334 ods. 2 Trestného poriadku umožňuje tiež korekcie dohody, ak ju súd nepovažuje za spravodlivú). Tu je potrebné konštatovať, že ak by čokoľvek z obsahu spisového materiálu indikovalo neprípustný nátlak na slobodu, vážnosť a zrozumiteľnosť vôle osoby, ktorej sa dohoda týka, súd by takýto stav mohol vyhodnotiť ako, závažné porušenie procesných predpisov a navrhovanú dohodu o vine a treste by mal odmietnuť ako zrejme neprimeranú.

V tejto súvislosti súd uvádza, že nič zo spisového materiálu Špeciálneho súdu BB-3 Tš 30/06 takýto nátlak neindikuje a aj keby áno, v rámci obnovy konania by súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania túto skutočnosť nemohol brať do úvahy.

Nešlo by1 totiž o nový fakt súdu skôr neznámy a pokiaľ by sa aj v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov niekto domáhal nápravy zrejme jedinou cestou by bolo podanie dovolania v zmysle ustanovení § 368 až § 392 Trestného poriadku.

V konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v tzv. základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy pritom v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (viď napr. rozh. Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke rozhodnutí pod č. R 6/1997).

Na tomto mieste zdôvodnenia rozhodnutia však samosudca považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ by sa v rámci konania o povolení obnovy objavili, resp. boli predložené dôkazy, ktoré by naozaj potvrdzovali nátlak vtedajšieho obhajcu na obvineného, bolo by možné túto skutočnosť vyhodnotiť ako skutočnosť súdu skôr neznámu, ktorá v súvislosti s ostatnými okolnosťami prípadu by mohla privodiť iné rozhodnutie vo veci. Samosudca však takéto okolnosti nezistil, resp. navrhovateľ nič, čo by predmetné podozrenie čo len naznačovalo nepredložil. To, že ide o účelovú konštrukciu odsúdeného navrhovateľa nepriamo naznačuje aj ten fakt, že tento typ obrany a argumentácie zvolil až necelé štyri roky po schválení dohody o vine a treste a po tom ...

Tu je predovšetkým potrebné uviesť, že rady advokátov svojim klientom v žiadnom prípade nemožno považovať za neprípustný nátlak... Do výkonu advokácie v zmysle § 1 ods. 2 tohto zákona patrí aj poskytovanie právnych rád a spracúvanie právnych rozborov... Vstup advokáta do slobody vážnosti, určitosti a zrozumiteľnosti úkonu jeho klienta poskytnutím právnej rady, alebo rozboru, však možno jednoznačne považovať nielen za súčasť jeho práce, alebo dokonca jeho povinnosť. Samozrejme pri tomto postupe advokát musí dodržiavať zákonné i etické pravidlá výkonu svojho povolania, nesmie si správanie sa svojho klienta vynucovať neprípustným nátlakom, napr. hrozbou, vydieraním a podobne.

Z tohto pohľadu súd preskúmal všetky písomnosti predložené navrhovateľom, týkajúce sa plnenia povinností jeho vtedajšieho obhajcu Mgr. P. Dospel k záveru, že nič z

predložených materiálov nenaznačuje to, že by advokát Mgr. P. konal v rozpore so zákonom o advokácii, resp. etickými pravidlami výkonu tohto povolania...

Z hľadiska plynutia predpísaných lehôt a vyjadrení odsúdeného P. je evidentné, že žiadne konanie voči advokátovi Mgr. P. ani v rámci jeho stavovskej organizácie, ani v rámci konania orgánov činných v trestnom konaní začaté nebolo a nebolo konštatované porušenie plnenia jeho povinností. Aj z tohto možno vyvodiť záver, že žiadny nátlak zo strany obhajcu na navrhovateľa konštatovať nemožno...

Zhrnúc doteraz uvedené možno konštatovať, že nielen že nie je možné ustáliť dôvody obnovy konania, ale aj konanie o dohode o vine a treste vrátane schválenia tejto dohody s výnimkou vyššie popísanej viac menej formálnej chyby, bolo legitímne a v súlade so zákonom. Nový Trestný zákon zaviedol tzv. kontradiktórnosť konania, v rámci ktorej si strany musia niesť svoj diel zodpovednosti za výsledok konania. Pokiaľ sa teda obvinený rozhodne na všetkých predpísaných desať otázok odpovedať odpoveďou „áno“, súd musí mať za to, že rozumie tejto skrátenej forme konania, vzdáva sa práva na dokazovanie vo veci a súhlasí s navrhovaným trestom. Samosudca ešte raz opakuje, že jediným dôvodom zmeny výsledku konania vzhľadom na postoj navrhovateľa, by mohlo byť preukázanie neprípustného nátlaku na slobodu a vážnosť jeho vôle, či už zo strany sudcu, obhajcu, alebo prokurátora. Žiadny takýto nátlak však preukázaný nebol a nevyplýva ani nepriamo z ostatných predkladaných dôkazov navrhovateľom.

Akúsi „korupčnú dohodu“ medzi obhajcom a vyšetrovateľom K. takisto nič neindikuje a pokiaľ by aj vyšetrovateľ spisoval tzv. procesné použiteľnú výpoveď tak, že by použil viaceré slovné spojenia z predchádzajúcich „neprocesných“ výpovedí, tento fakt sám osebe nič nenaznačuje. Svedkovia sa naozaj, či už v 60, či v 90 % môžu vyjadrovať takisto ako vo výpovediach spred niekoľkých týždňov - nemusí to síce byť pravidlo, ale nie je to vylúčené. Treba ešte zdôrazniť tú skutočnosť, že v prípravnom konaní každá osoba na každej strane zápisnice zhotovenej z jej výsluchu jej autenticitu potvrdzuje svojím podpisom a berie na seba zodpovednosť za pravdivosť toho, čo je v zápisnici uvedené...

V súvislosti s predstavami navrhovateľov o „nových skutočnostiach súdu skôr neznámych...“, ktoré sú relevantné pri konaní o obnove konania súd ešte na vysvetlenie dodáva, že za takéto nové skutočnosti nemožno považovať právne rozbor/situácie akokoľvek renomovaných právnikov či inštitúcií...

Vzhľadom k špecifickosti konania o dohode u vine a treste, je záverom potrebné konštatovať ešte jednu skutočnosť. Pokiaľ nie sú indicie na nátlak na slobodu, vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť vôle obvinenej osoby v rámci úkonov týkajúcich sa konania o dohode o vine a treste, súd nielenže nemá možnosť, ale nemá ani právo posudzovať priznanie obvineného z hľadiska zásad objektívnej pravdy. Ako už bolo na viacerých miestach tohto uznesenia naznačené, kontradiktórnosť trestného konania robí každú jeho stranu zodpovednú za výsledok konania. Z týchto dôvodov testu objektivity a pravdivosti nepodlieha kvalita priznania obvineného, ale len kvalita procesu, v rámci ktorého toto priznanie bolo učené.»

Podľa § 402 ods. 1 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 môže aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky konania podľa § 394.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Ústavný súd z dokumentácie, ktorú mal k dispozícii, zistil, že sťažovateľovi bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu (opakovaného, pozn.) vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ neuviedol žiadne nové a súdu neznáme skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu o jeho vine a treste. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia s odkazom na odôvodnenie v sťažnostnom konaní preskúmaného rozhodnutia špecializovaného trestného súdu a v konečnom dôsledku aj na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 27/2010 z 30. augusta 2010 a uznesenia špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 Nt 2/2010 z 15. júla 2010 v konaní o pôvodnom (v poradí prvom) návrhu na obnovu konania nie je v prípade zamietnutia sťažnosti v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05); ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že práve v odôvodnení uznesenia z 15. júla 2010 sa špecializovaný trestný súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré následne sťažovateľ formuloval vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Z hľadiska procesného postupu najvyšší súd rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4Nt 3/2010 zo 7. októbra 2010, ktorým opakovaný návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol v súlade s ustanovením § 402 Trestného poriadku.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Ústavný súd nezistil, že by namietané uznesenie najvyššieho súdu bolo arbitrárne a nebolo náležite zdôvodnené, preto nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti najvyššieho súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04). Najvyšší súd (s odkazom na predchádzajúce súdne rozhodnutia vydané vo veci sťažovateľa, pozn.) sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa (identickými s námietkami obsiahnutými v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 369 - 370; (m. m. IV.ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2010 z 19. januára 2011 sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011

